

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Hubert Pagnoul

Καθού: État belge — SPF Finances

Προδικαστικό ερώτημα

Αποκλείουν, αφενός μεν, το άρθρο 6 του τίτλου «Κοινές διατάξεις» της Συνθήκης της Λισαβόνας, της 13ης Δεκεμβρίου 2007, με την οποία τροποποιήθηκε η υπογραφή στο Μάαστριχτ στις 7 Φεβρουαρίου 1992 Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, τεθείσα σε ισχύ την 1η Δεκεμβρίου 2009 (άρθρο το οποίο σε μεγάλο βαθμό επαναλαμβάνει τις διατάξεις του άρθρου 6 του τίτλου I της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως τροποποιήθηκε με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ της 7ης Φεβρουαρίου 1992, τεθείσα σε ισχύ από 1ης Νοεμβρίου 1993), καθώς και το άρθρο 234 (πρώην 177), της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (Συνθήκη ΕΚ) της 25ης Μαρτίου 1957, αφετέρου δε, και/ή το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Δεκεμβρίου 2000, εθνικό νόμο, όπως αυτός της 12ης Ιουλίου 2009, περί τροποποίησης του άρθρου 26 του ειδικού νόμου της 6ης Ιανουαρίου 1989 περί Cour d'arbitrage⁽¹⁾, με το οποίο επιβάλλεται η υποχρέωση στο εθνικό δικαστήριο που διαπιστώνει ότι υποκείμενος στον φόρο πολίτης στερείται της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας που του διασφαλίζει το ενσωματωμένο στο κοινοτικό δίκαιο άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, ως αποτέλεσμα ρυθμίσεως εθνικού νόμου, συγκεκριμένα, του άρθρου 49 του προγραμματικού νόμου της 9ης Ιουλίου 2004, να ζητήσει από το Συνταγματικό Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, χωρίς το δικαστήριο αυτό να μπορεί να διασφαλίσει άμεσα την απ' ευθείας εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου επί της διαφοράς της οποίας έχει επιληφθεί και να ελέγξει την συμφωνία της εθνικής νομοθεσίας με την ως άνω διεθνή σύμβαση στην περίπτωση που το Συνταγματικό Δικαστήριο αποφανθεί ότι ο εθνικός νόμος είναι συμβατός με τα θεμελιώδη δικαιώματα που κατοχυρώνει ο τίτλος II του Συντάγματος;

⁽¹⁾ *Moniteur belge* της 31ης Ιουλίου 2009, σ. 51617.

Αναίρεση που άσκησε στις 2 Ιουλίου 2010 η Union Investment Privatfonds GmbH κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) στις 27 Απριλίου 2010 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-303/06 και T-337/06, UniCredito Italiano SpA κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) και Union Investment Privatfonds GmbH

(Υπόθεση C-317/10 P)

(2010/C 246/43)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Union Investment Privatfonds GmbH (εκπρόσωπος: J. Zindel, Rechtsanwalt)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: UniCredito Italiano SpA και Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει πλήρως την απόφαση της 27ης Απριλίου 2010 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-303/06 και T-337/06,
- να απορρίψει τα αιτήματα της προσφυγής που ασκήθηκε πρωτοδίκως,
- να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 5ης Σεπτεμβρίου 2006 στην υπόθεση R 156/2005-2 και να κάνει δεκτές τις ανακοπές που είχε ασκήσει η παρεμβαίνουσα κατά της καταχώρισης του κοινοτικού σήματος 2 236 164 «UNIWEB» σχετικά με την κατηγορία υπηρεσιών «κτηματομεσιτικές υποθέσεις»,
- να ακυρώσει την απόφαση του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 25ης Σεπτεμβρίου 2006 στην υπόθεση R 502/2005-2 και να κάνει δεκτές τις ανακοπές που είχε ασκήσει η παρεμβαίνουσα κατά της καταχώρισης του κοινοτικού σήματος 2 330 066 «UniCredit Wealth Management» σχετικά την κατηγορία υπηρεσιών «κτηματομεσιτικές υποθέσεις».

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Ως λόγος αναίρεσεως προβάλλεται η εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94⁽¹⁾. Επιπλέον, υποστηρίζεται ότι η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε σε σχέση με μια πολύ ειδική περίπτωση, η οποία δεν ανταποκρίνεται εν μέρει στην πραγματικότητα.

Κατά την ανααιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο, αντίθετα από το ΓΕΕΑ, το οποίο είχε κατ' ουσία δεχτεί τις προσφυγές της ανααιρεσείουσας, κακώς δεν αναγνώρισε ότι τα σήματα που αφορούν οι προσφυγές ανήκουν σε μια μεγάλη οικογένεια σημάτων. Το χαρακτηριστικό όλων των σημάτων που συναποτελούν αυτή την οικογένεια σημάτων είναι η ίδια αρχική συλλαβή, η οποία ενώνεται με μια άλλη έννοια του επενδυτικού τομέα, χωρίς να παρεμβάλλεται τίποτε μεταξύ τους. Τα σήματα της αντιδίκου παρουσίαζαν και αυτά τα ίδια χαρακτηριστικά με τα σήματα της παραπάνω σειράς. Το Γενικό Δικαστήριο, παρερμηνεύοντας τα πραγματικά στοιχεία, δέχτηκε ότι τα προς σύγκριση σήματα διέφεραν από διαρθρωτική άποψη, διότι στα σήματα της αντιδίκου η αρχική συλλαβή ενώνεται με μια αγγλική λέξη, ενώ στα σήματα της ανααιρεσείουσας η αρχική συλλαβή ενώνεται με μια γερμανική λέξη. Το Γενικό Δικαστήριο όμως δεν έλαβε προσηκόντως υπόψη το γεγονός ότι κατά την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', τελευταίο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, όταν το επίμαχο σήμα αποτελεί μέρος σειράς σημάτων, όλα τα σήματα της οικογένειας σημάτων. Συναφώς η ανααιρεσείουσα διευκρινίζει ότι και η ίδια χρησιμοποιεί αγγλικές λέξεις και διεθνή στοιχεία, πράγμα που σημαίνει ότι η αντίθετη άποψη του Γενικού Δικαστηρίου είναι αντικειμενικά εσφαλμένη.

Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο βασίστηκε, κακώς και πάλι, στην υπόθεση ότι τα σήματα που χρησιμοποιούνται από την αναιρεσείουσα ως μέρος της ονομασίας των αμοιβαίων κεφαλαίων της χρησιμοποιούνται πάντοτε μαζί με την ονομασία του φορέα που τα εκδίδει. Αυτό όμως ανασκευάζεται από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η αναιρεσείουσα ενώπιον του ΓΕΕΑ και από τα οποία προκύπτει, σύμφωνα με τις παρασχεθείσες εξηγήσεις, ότι η ονομασία του εκδιδόντος φορέα δεν παρατίθεται στα άρθρα που δημοσιεύονται στον Τύπο σχετικά με αμοιβαία κεφάλαια ούτε αναφέρεται κατά την παροχή επενδυτικών συμβουλών.

Κατά την αναιρεσείουσα, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι ελλιπώς αιτιολογημένη, καθόσον δεν είναι σαφές πώς το Γενικό Δικαστήριο προσδιόρισε τη γνώμη του γερμανικού κοινού, η οποία έχει αποφασιστική σημασία για την ανάλυση του κινδύνου συγχύσεως.

Αυτό όμως ήταν απαραίτητο, καθόσον η αναιρεσείουσα προσκόμισε διάφορες αποφάσεις του DPMA (Γερμανικού Γραφείου Διπλωμάτων Ευρεσιτεχνίας και Σημάτων) και άλλων γερμανικών δικαστηρίων και απέδειξε έτσι ότι το DPMA και τα γερμανικά δικαστήρια δέχονται ότι δημιουργείται σύγχυση στο γερμανικό κοινό, όταν για την εξατομίκευση υπηρεσιών του χρηματοοικονομικού τομέα καταχωρίζονται ή χρησιμοποιούνται από τρίτους ορισμένα σήματα που περιέχουν την ίδια αρχική συλλαβή με τα σήματα της αναιρεσείουσας.

Τέλος, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, όπως και το ΓΕΕΑ, δεν αντιλήφθηκε ότι, λόγω της συνάφειας των υπηρεσιών, υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως ακόμη και στον τομέα των «κτηματομεσιτικών υποθέσεων». Κατά την αναιρεσείουσα, στην περίπτωση των αμοιβαίων κεφαλαίων ακίνητης περιουσίας που προστατεύονται από τα σήματά της, η αύξηση της αξίας στην οποία αποβλέπει ο επενδυτής επιτυγχάνεται μέσω της διαχείρισης, της μίσθωσης ή ακόμη και της πώλησης ακινήτων. Επομένως, τόσο το ΓΕΕΑ όσο και το Γενικό Δικαστήριο θεώρησαν κακώς ότι η διαχείριση ενός αμοιβαίου κεφαλαίου ακίνητης περιουσίας περιορίζεται στην άντληση κεφαλαίων Το ΓΕΕΑ, δεχόμενο ότι η υπηρεσία «κτηματομεσιτικές υποθέσεις» περιλαμβάνει μόνο δραστηριότητες ανάλογες προς τις διαμεσολαβητικές δραστηριότητες, δεν έλαβε προσηκόντως υπόψη το γεγονός ότι η έννοια «κτηματομεσιτικές υποθέσεις» είναι πολύ ευρύτερη.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα — ΕΕ L 11, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Cour de cassation στις 2 Ιουλίου 2010 — SIAT SA κατά État belge

(Υπόθεση C-318/10)

(2010/C 246/44)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour de cassation

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: SIAT SA

Αναιρεσίβλητο: État belge

Προδικαστικά ερωτήματα

Είχε το άρθρο 49 της Συνθήκης ΕΚ, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της παρούσας υποθέσεως, τα οποία είναι προγενέστερα της θέσεως σε ισχύ, την 1η Δεκεμβρίου 2009, της Συνθήκης της Λισσαβώνας, την έννοια ότι απέκλειε εθνική νομοθετική ρύθμιση κράτους μέλους κατά την οποία οι αμοιβές για παροχές ή υπηρεσίες δεν συνιστούν δυνάμενες να εκπέσουν επαγγελματικές δαπάνες όταν καταβάλλονται ή καταλογίζονται άμεσα ή έμμεσα σε φορολογούμενο έχοντα την κατοικία του σε άλλο κράτος μέλος ή σε αλλοδαπή επιχείρηση, όταν αυτοί, δυνάμει της νομοθεσίας του κράτους εγκαταστάσεώς τους, δεν υπόκεινται σε φόρο εισοδήματος ή υπόκεινται, όσον αφορά τέτοια εισοδήματα, σε καθεστώς φορολογήσεως σαφώς ευνοϊκότερο από εκείνο στο οποίο υπόκεινται τέτοια εισοδήματα στο κράτος μέλος του οποίου η νομοθετική ρύθμιση αμφισβητείται πλην της περιπτώσεως κατά την οποία ο φορολογούμενος αποδειξει με κάθε νόμιμο μέσο ότι οι εν λόγω αμοιβές αφορούν υποστατές και αληθείς πράξεις και ότι δεν βγαίνουν πέραν των ευλόγων ορίων, ενώ μια τέτοια απόδειξη δεν απαιτείται για την έκπτωση των αμοιβών για παροχές ή υπηρεσίες που καταβάλλονται σε φορολογούμενο έχοντα την κατοικία του εντός του εν λόγω κράτους μέλους, έστω και αν ο εν λόγω φορολογούμενος δεν υπόκειται σε φόρο εισοδήματος ή υπόκειται σε καθεστώς φορολογήσεως σαφώς ευνοϊκότερο από το κανονικώς ισχύον στο εν λόγω κράτος;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Rechtbank Haarlem (Κάτω Χώρες) στις 2 Ιουλίου 2010 — X κατά Inspecteur der Belastingdienst/Y

(Υπόθεση C-319/10)

(2010/C 246/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Rechtbank Haarlem

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: X

Καθού: Inspecteur der Belastingdienst/Y